

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

נח' אלא צבינות. עין
כפרתי על המורה
בראשית א' כה: תוס' ד"ה
הימים וכו' מבקיא ליה
לוי' אושעיא. עין לקמן
פס' ע"ב תוס' ד"ה
ולאסקין:

מוסף רש"י

מקדון תרחי' משמע.
דמס' מקדון כל קרני
(נשכח ב.ח.) וחשב' לה
משור' פה' תרחי' דוד
וחשב' לה' חתול' משה
שנים' אהי' שור' דהיינו
חור' אום' שני'ל' דהיינו
שור' לו' נשכ' ימי' הרי
שני' ונחמ' כפר' שאל
ען' ג' ששלי' חתול' לה
הס' ששלי' חתול' בקומתן
נבראו' שור' עס' קרני
מחולין' וכו' שאל' ראש'
החל' נחלו' קרני' חתול'
קרומת' פסמתי' ששלי'
דברעת' נבראו' שאל'
אל' הפין' נשכח' וחסד'
כן' דהיינו' וכו' דברעת'
כברבונם' נשכח' כל' חלד'
וחלד' ודמס' כל' חלד'
וחלד' נשכח'.

שיטה מקובצת

6 שור דרכו להיות
 נרשם ונרשם: **3** אלא
 איב נגדול כל הצורך:
3 שר העולם אמרו שה:
7 משום דרתיב למינוהו
 בעשייה או אינא אפי' בארץ
 מיבעיא לר' לוי' אשה
 דאמר: **8** נרשם על מלות
 דבעי התם הרביעי ועל
 מלות מהו מי יניב דאמר
 ר'ל המרכיב: **9** אי מניס
 שבין: לוקה דגמרין:
10 אשטריך את חקוקת
 לחוקש שחקת לך כבר:
11 ואית' לא מדריד התם:

לדרי יומא. נגד השמש: דאזיצים ליה נפשא. אחקן לו סעודה:
לגידא דרבינא. על שפה נהר ששמו רבינא: דריומ ענמא. להקנן
שם חילותיו והוא נחמין למקום שמהא רוח שולטת בו: ננשיה
לימא. מטיפי לים: ננשאי. מכבדיה: ונחאי. מרבייה הבית
נמים ומעין אבן העולם וכבר הם
כלו לאכול כל זה: אי הכי. דנפשי
חילותיו כ"כ לא מלינא: מספורינא.
דיושטרי"ש כ"ג ע"ז: דולני. אשקרי"ש.
וקימן או היה למאורעם: ספר דולני.
דישבורי"ד: משקל לא שקיק.
הטובה משמנה: שור. דרכו להיות
אורכתמן ופרסתמן בעל כרס רחבה
ופרסות רחבות: גנובטיה. וננו:
שור שקריב אדם הראשון. כדאמרין
נלפני אדירין. שמכבת ע"ז (דף טו).
מקרין ספרים. בשור של אדם הראשון
קאי: קרינו קודמין לפרסומי. שכל
שורים פרסומיהם נולדות עמם
וקדמותיהם גדלים לאחר זמן אבל של
מעשה בראשית בקומתם נבראו
ונקרינהו וכשנא"מ האחד ראשו
חמלה נמלא שקדמו קרנותיו לפרסומיו:
שבקומתם נבראו. ולפיכך קדמו קרנותיו
שברי עמו ונארו ואלא חמלה והיינו
שור פר ציום שהיה שור היה גדול
כפר. שור בן יומא קריי שור כדמלא
(ויקרא כג) שור כי יולד פר קיימא
לן בן שלש (פרה פ"א משנה ג):
מקרין פריי משמע. שכן חסם
שורים: לעפעס. שהודיעם שיבראם
והם ימותו: לנציונס. בדמות שחמרו
לם: שר העולם. מלאך הממונה:
באלילות האמר למינהו עושה פרי
למינו אבל דורעם לא האמר בנאותם
למינו אבל ביציאתם האמר מוריע
זרע למינהו: שדין ארין לללס
בערוביבוי. שברי גדולים הן וענפיהן
מרוינין ואין ראויין ליגדל רלוטים
ומפוטים כי אם מפחחים: אמר
הקד"ה למינהו. שיא כל אינן בעצמו
בדחוק מחבירי שיא לו היכר: אנו.
שכרים אנו ודרכנו לללס לללס
ומעורבנין ואם אין מהרים לללס
כל עשב לגד הרי אין אנו יכריין
זה מזה על אחת כמה וכמה: ישמע
פ' בעטעטו. שכולן זכריין נמלומין:
(ל')

"ברעתן נבראו כצביהם נבראו שנאמר 'ויכולו השמים תקרי צבאם' *אלא צביהם דרש רבי חנינא בר פפא *יהי ה' במעשיו פסוק זה שר העולם אמרו בשעה שאמר הקב"ה נשאו רשאים קל וחומר בעצמן אם רצונו של הקב"ה למינהו באילנות ועוד ק"ו ומה אילנות שאין דרכן לצאת למינהו אנו עאכ"ו מיד כל אחד ואחד יצא למינו פתח שר ה' לעולם ישמה ה' במעשיו בעי רבינא *הרכיב שני

דשרו בכלל וזעים ואסירי צהרנבת האין כדאיחא פקד ארבע מית
 שחקתי לך כבר בהמתך לא תרביע כללם שדך לא חזרע כללם
 דכחיב צה לנניהו צאילנות וצבהמה דלמניהו איסור כללם משמע
 שני מינים שנים מהו מי גמרי למניהו דלמניהו מיבשה אז לא ומוצאי לן
 דכחיב למניהו איטריך את חוקותי שחקתי לך כבר דלא הוה דיעי
 מאת חוקותי לחד לא הוה נפקא לן דה"ח חוקותי ו¹ שחקתי לך כבר
 שחקתי לך כבר איבא ומוציא קיאי לא לן מוקמינא אלא אבני נח אלא מה
 דבי היכי דהאי לא אבני נח האי נמי לא אבני נח ומשני דה

ד.

עין משפט
גר מצוה

רנב א מ"י פ"א מהל'
כלאים הלכה ה פמג
לאזין רעט טוש"ע י"ד סי'
רנא פערף 2:

תורה אור השלם

1. המקרה במסע
עליתו השם עבס
רכבו והקהל על כפי
רצו; תהלים כג
2. ויחבש לו משור פר
מקר מפרס;
תהלים סט לב
3. ויכלו השמים והארץ
וכל צבאם;
4. יהי כבוד ל' שלום
ישעיה' מ"ב ע"ב
5. תהלים קל"ד
המשל
6. ראש אלהים תושב
ארץ עין פר עשה פרי
למנו אשר רצו בו על
הארץ ויהי כי;
בראשית א יא

לעזי רש"י

- דיווש לטיר"ש
[דיש בולטור"ש]. קסללה
(מתקן להחרת מקעות).
אשקני"ש
[אישקנא"ש]. דוללות.
דישבורידי"ד
[דישבוריד"ד]. לסתור.

רבינו גרשום

תצטוו ליה אלה.
 מלכא בעניי ציבורא
 כריה: מנהגא ליה
 רבן ליה הכריז אגדה
 יקרא: מושאא
 מכבדי רחבה וזולא
 מוליקי הרחבה רחבא
 תופשינס: מחסותא
 אגדורל אגדה וסר
 דורא ליה עושה רב
 מלאכה: רסמן ופסחא
 כרסו סמינן של
 כרסו גדול ופסחוי
 גדולה: מאן נפקא מינה
 דרסן ופסחא כרסו
 מי שסבור שר לחברו
 רסמן ופסחוי אביצי
 ליה למינס: משיית ליה
 לדיביל: כלומר מה שחבר
 רב יהודה שר ושחריב
 אדם הראשון חתויה
 דרסן ופסחוי
 ליה לרבייל דאמר ליה
 בערש בראשית כן
 מנא ליה כן משעת
 ליה ליה לאהר זמן
 רב עמו וסבסבא
 בהם כן שר אדריז ברא
 חתלה ליה אשכנא
 הראשון ויה עניס ברא
 אגדה וסר פסחא:
 צאצאין בראש
 קבי: שאל ליה עניס
 אשכנא אגדה: ורעון
 בראש כלל

בְּקוֹמָתָן נִבְרָאוּ. לֹא עָשִׂי לְחַיִּים שֶׁנִּבְרְאוּ עֲשִׂמִּיהָ דֵּהָ אֲחֵרִין
בְּפֶקֶד אֶחָד דִּינִי מִמּוֹטוֹת (פִּסְקֵדִין דף לז:). גְּבִי אִדָּס
הִתְאֲשָׁן רִבְעִית וְנִרְקַח בּוֹ נִשְׁמָה חֲמִישִׁית עֲמִיד עַל רִגְלָיו אֲלֵהָ בְּקוֹמָתָן
הִיטִיו שֶׁנִּגְמְרָה כָּל קוֹמָתָן מִתְחַלְתָּן: **אֵל** תִּיקָרֵךְ **צִבְאָה** אֵלֶּהָ **צִבְיִנָּה**.
יִפְרֹשֶׁ שְׂדֵיךְ דְּוִכּוּלָּהּ וּפְקִי מִלְּאִינָּהּ
שֶׁהָאֵל לָשׁוֹן יִשְׂרָאֵל כִּמְנוּ (וּשְׁמִיעָה ד' לזב)
וּלְתַפְאֶרֶת וּמִאֲחֵר שֶׁהָן בְּיוֹפִין וְהוּ
בְּקוֹמָתָן וְלִדְעֻמָּן שֶׁהִיפִי לֹא יִבָּה אֲלֵהָ
אִם כֵּן בִּן נִגְדֵל כָּל הַסּוֹרֵךְ וְעוֹד יִם
לִימֵר דְּקוֹמָתָן נִפְקִי מִלְּשׁוֹן הַלְּבָב:
פְּסוּקָה זֶה שֶׁר הַעֲוִלָּה אֲחֵרָה:
לְפִי מָה שֶׁמִּפְרָשִׁין לְדַמּוּר

מצית אמאי נפיש
 אמר ליה פוק צבית
 עלמא טרח שיתא
 כנשיה ליכא מרה
 אתא מיטרא טבעיה
 מר ליה הני כנושאי
 אי הכי לא מצינא
 ען כן חנינא אליהון
 וקרה במים עליותו
 ודא מסתוריתא אמר
 יננעה אותבה בשוקא
 יתא דהוו נהיג דכל
 מסתוריתא ויתב
 היכי דליחו אינשי
 חד הוה קא חליף
 רה⁽⁶⁾ דוללי בשוקא
 מסתוריתא דיהב
 אימא ליה לאלהין
 אמר לא אלהא ירדן
 שקול אמר רב יהודה
 רישיה רוב גנובותיה
 נפקא מינה⁽⁷⁾ למקח
⁽⁷⁾ שור שהקריב אדם
 לו במצחו שנאמר
 מקרין מפרים מקרין
 נחמן מקרן כתיב
 הקריב אדם הראשון
 שנאמר ותיטב לה'
 מקרין ברישא והדר
 הושע בן לוי⁽⁸⁾ ראמו
 שית בקומתן נבראו
 הארץ וכל צבאם אל
 כבוד ה' לעולם ישמה
 ה'⁽⁹⁾ למינהו באילנות
 בערבוביא למה אמר
 ערבוביא אמר הקב"ה
 לעולם ואמר ידי כבוד
 שאים זה על גב זה
 לר'

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones